

endda var nogen Undskyldning i en Stigning af Voldsforbrydernes Antal!

Paa lignende Maade ser jeg paa Genindførelsen af Pryglestraffen i Tvangsarbejdsanstalterne. Vi erindre vistnok alle, med hvilken Enstemmighed man i dette Ting i 1891 satte Pryglestraffen ud af Tvangsarbejdsanstalterne. Men nu vil man genindføre den, ikke alene for saadanne Anstalter, hvor særlig Voldsforbrydere ere samlede, men der staa i Forslagets § 11, at i saadanne særlige Afdelinger kunne ikke alene Voldsforbrydere hensættes, men ogsaa „Personer, overfor hvilke de almindelige Disciplinærmidler have vist sig utilstrækkelige“. Disse kunne altsaa ogsaa undergives legemlig Revselse; ved en rent administrativ Foranstaltning kunne Personer, der ikke have gjort sig skyldige i Voldsforbrydelser, hensættes, naar de vise sig vanskelige at behandle i disciplinær Henseende, i saadanne Afdelinger, hvor Prygl skulle kunne idømmes. Og i hvilken Grad Tanken om Prygls Genindførelse yngler, kan man ogsaa se af det Andragende, der er fremkommet fra nogle af Bestyrelserne for Tvangsanstalterne — ikke fra dem alle, der er, saavidt mig bekendt, flere, der staa udenfor —; thi i dette udtale de Ønsket om at faa Prygl genindførte ogsaa for de i de almindelige Forsørgelsesafdelinger indsatte Personer. Der er, som sagt, med Hensyn til Prygl som Disciplinærmiddel i Straffeanstalter jo ikke ganske den samme almindelige Mening mellem de sagkyndige som med Hensyn til Prygl som Straffemiddel for fri. Men ogsaa der maa det siges, at Troen paa Pryglens Virkninger er i meget betydelig Aftagen. Man ser det bedst deraf, i hvilken Grad baade vore Fængselsautoriteter og Fængselsautoriteter i andre Lande faktisk indskrænke Pryglestraffen i Fængslerne. Jeg skal her nævne, at efter den preussiske Dienstordnung af 14. November 1902 for de Fængler og Tugthuse, der staa under Indenrigsministeriet, hvilket er dem, der ere bestemte for Forbrydere, der have begaaet sværere Forbrydelser, er fra denne Dato Pryglestraffen som Disciplinærmiddel indskrænket til saadanne Fanger, der voldeligt have foregrebet sig paa Fængslets Funktionærer. I England har man ligeledes foretaget en betydelig Indskrænkning med Hensyn til Prygls Anvendelse som Disciplinærmiddel. Ifølge Loven af 12. August 1898 kunne Prygl der kun anvendes for Mytteri eller Tilskyndelse dertil eller for grov personlig Vold mod Fængselsfunktionærene. Nu viser det sig, at i de preussiske Fængsler,

hvor altsaa voldelig Forgribelse paa Funktionærene kan straffes med Prygl, har efter det sidste Aars Statistik af 20,642 10 gjort sig skyldige i denne Forseelse, og af det samlede Fangeantal bleve 376 idømte disciplinære Straffe. I den anden Gruppe af preussiske Fængsler, de saakaldte Gefängnisse, hvor altsaa Overgreb mod Fængselsfunktionærene ikke kan straffes med Prygl, var der af 40,302 Mænd kun to, som gjorde sig skyldige i voldelige Overgreb, og kun 16 pCt. blev disciplinært straffet. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med at anføre Tallene fra England, men de ere ogsaa meget betegnende, idet de vise en betydelig Nedgang i de disciplinære Forseelser og ogsaa i de voldelige Overfald, efter at Pryglene ere blevne betydelig indskrænkede som disciplinær Straf. Jeg nærer altsaa ingen Tvivl om, at ogsaa her have Pryglene sikkert set deres bedste Tid. Ogsaa her vil man gaa tilbage fra dem, medens vi her i Landet nu skulle til paa tværs af hele Udviklingen] at gøre et Fremstød i den Retning, at indføre Pryglene her, hvor vi tidligere have været enige om at afskaffe dem.

Der er forskellige Enkeltheder her, som der i og for sig var Grund til at dvæle ved, men jeg skal modstaa Fristelsen dertil, da jeg ikke tror paa, at det paa dette Tidspunkt vil have nogen som helst Betydning at fremføre dem. Der er kun en enkelt Bestemmelse, hvorpaa jeg skal tillade mig at gøre opmærksom. Det er den, man i Landstinget var uenig om angaaende det Tidspunkt, paa hvilket Pryglestraffen skal eksekveres. Man havde i Landstingets Udvalg — altsaa ogsaa fra dem, der i og for sig vare stemte for Genindførelse af Pryglestraffen — udtalt et Ønske om, at den skulde eksekveres, inden vedkommende blev bragt til det Fængsel, hvor han skulde afsone sin Straffetid. Man siger i Landstingets Udvalgsbetænkning — vel at mærke, det er Flertallet, som er stemt for Pryglens Indførelse, der siger det — følgende: „Hensigten er at undgaa, at den Anstalt, i hvilken Frihedsstraffen skal fuldbyrdes, skal nødes til at modtage Fangen med Tilføjelsen af en Legemsrevselse, som ikke er forskyldt ved hans Forhold i denne Anstalt. En saadan Modtagelse vil som oftest direkte modvirke, hvad der af Anstalten skal forsøges udrettet til Fangens Forbedring — en Erfaring, som tidligere Tidens Brug noksom har belært om.“ Trods denne særdeles rigtige Udtalelse er Landstinget dog vejet